

bringsforslag kommer ind i Loven; thi var der Nogen, der havde Tvivl, vilde den jo saaledes blive ryddet tilside. Der er en anden æret Landssthingsmand (Thalbitger), der har berørt et Punkt, med Hensyn til hvis Afgjørelse han har bemærket, at der er tilfaldet et Billighedshensyn; det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaal om Hovedgaardseiernes Forpligtelse til ved Siden af Forpligtelsen til at holde Sprøite at deeltage i Udgifterne ved Anskaffelsen af Communens Sprøite. Jeg erindrer ganske vist ikke den Maade, hvorpaa jeg udtalte mig i forrige Session med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa usie, at jeg kan sige, hvilke Uttringer jeg brugte. Smidlertid er det ganske vist, at det er et Spørgsmaal, hvorom det altid har forekommet mig, at Lovgivningen har ordnet det paa en Maade, som indeholder noget Haardt for Hovedgaardseierne; men jeg har ogsaa derved allerede antydnet, at om man ogsaa vilde erkjende, at Billighed kunde tale til Fordeel for Hovedgaardseierne, har der været en anden Hindring mod at ordne det paa den Maade, som den ærede Landssthingsmand antydede, nemlig at Afgjørelsen af saadanne Forhold ikke kan finde Sted alene efter Billighedshensyn. Det retlige Hensyn, Hensynet til, hvad Lovgivningen ligefrem foreskriver, binder saaledes Hænderne paa Vedkommende ved Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal, at selv om man havde det stærkeste Ønske om at kunne lade Billighedshensyn faae et større Raaderum, kan man dog ikke gjøre det, og det har medført, at man i det foreliggende Tilfælde har maattet afgjøre Sagen paa den Maade, som den ærede Landssthingsmand anker over, men som den ærede 1ste Landssthingsmand for 5te Kreds (Drejer) har bemærket, vil man jo, naar de Endringsforslag, han har talt for, og som ganske vist stærkt egne sig til Vedtagelse af Landssthinget, blive antagne, gennem disse faae Sagen stillet paa et saadant Punkt, at netop de Ulemper vilde blive fjernede, over hvilke den tidligere nævnte ærede Landssthingsmand har ført Anke. De ville lede til, at en Overenskomst finder Sted, saaledes at Hovedgaardssprøiten gaar over til at blive en Communesprøite, og idet Forpligtelsen for Hovedgaardseierne falder bort med Aaret 1865, tør man ogsaa igjennem disse Bestemmelser gjøre sikker

Regning paa, at Forholdet vil komme til at stille sig saaledes, at Hovedgaardseierne ikke i denne Henseende vilde have Noget at klage over.

Drejer: Med Hensyn til, at den høitærede Justitsminister har erindret imod Endringsforslaget til § 28; at der, om det end vedtages, dog vil blive en Mislighed tilbage, nemlig den, som kan opstaae, naar et Sogneforstanderskab vel har erkjendt Nødvendigheden af at anstaafe en Sprøite og virkelig ogsaa har anskaffet en saadan, men anskaffet en, som findes ikke at svare til Hensigten, skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at denne Mislighed ialtsald ikke i nogen høi Grad er tilstede, naar man lægger Mærke til, at ligesom Sogneforstanderskabet inden den fastsatte Tid skal indberette, hvorvidt det anseer en Sprøites Anskaffelse for nødvendig, saaledes skal det tillige opgive, til hvilken Tid og af hvilken Størrelse Sprøiten agtes anskaffet. Det maa da, forekommer det mig, ligge ligefrem i Amtsraadets Haand, naar det efter at have modtaget Melingen finder, at den opgivne Størrelse er aldeles upassende, da at foretage de fornødne Skridt til at faae Sogneforstanderskabets Beslutning om Størrelsen forandret. Er den omhandlede Sprøite aldeles upassende eller ubrugelig, maa dette jo sættes lige med en Beslutning om ikke at anstaafe nogen Sprøite; thi en Sprøite, der ikke kan bruges, er det Samme som slet ingen. Jeg troer derfor, at Sagen vil kunne gaae uden nogen hertiligere Forandring; men dersom den høitærede Justitsminister dog anseer det for betænkeligt at blive staaende ved Udtrykkene usforandrede, vil dette jo naturligtvis kunne tages under nærmere Overveielse til Sagens tredie Behandling. Hvad angaaer Udtrykket „uforsvarligt“, som den høitærede Minister har fundet at være noget strengt, da forekommer det mig dog ikke, at det i den Forbindelse og i den Betydning, hvori det staaer, just kan benævnes saaledes; thi Meningen er jo blot, at Amtsraadet skal finde, at Sogneforstanderskabets Beslutning ikke kan forsvares med tilstrækkelige Grunde. Smidlertid vil det jo være let, naar dette ønskes, og saa at foretage en Forandring i saa Henseende. Man kunde, forekommer det mig, da simpelt-